

УДК 342.951:351.82

DOI <https://doi.org/10.32845/2663-5666.2020.3.16>

ПОНЯТТЯ, СУТНІСТЬ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ПОХОРОННОЇ СПРАВИ

Постановка проблеми. Ефективність реформ у системі державного управління є необхідною умовою для успішного подальшого розвитку України як правової, демократичної та соціальної держави. Удосконалення вітчизняного адміністративно-правового регулювання похоронної справи як соціально значимої галузі має бути важливим елементом таких реформ з огляду на унікальність цієї сфери у морально-етичному, екологічному та культурному аспектах. Необхідно також урахувати, що відносини у сфері поховання стосуються кожного, оскільки будь-яка людина в ті чи інші моменти свого життя стикається зі смертю та вирішенням низки питань, пов'язаних із похованням.

При цьому стан правовідносин у галузі поховання в Україні можна охарактеризувати як безсистемний та такий, що несе на собі відбиток радянської архаїки, планової централізованої економіки СРСР і не відповідає сучасним потребам приватно-орієнтованого конкурентного ринку. Цей спадок дається взнаки характерними вадами – корупцією, монополізмом, неякісними послугами, створенням низки екологічних загроз, які вже є відчутними у певних регіонах, а з часом мають всі шанси набути характеру екологічної катастрофи. Перелічене зумовлює необхідність створення належного адміністративно-правового режиму похоронної галузі України, забезпечення в його рамках узгодження публічного інтересу та приватних інтересів усіх зацікавлених суб'єктів.

Попри численні спроби реформувати та удосконалити механізм адміністративно-правового регулювання галузі поховання, зокрема шляхом прийняття ряду змін до Закону України «Про поховання та похоронну справу» [7], необхідний результат так і не був досягнутий. З часу набуття Україною незалежності неодноразово змінювалася система органів управління містобудуванням та регіональною інфраструктурою, охороною довкілля, створювалися та ліквідувалися міністерства, відомства, комітети, служби, перерозподілялися повноваження, однак на ефективність управлінської діяльності похоронної справи ці трансформації практично не вплинули.

Вивчення стану нормативно-правового регулювання сфери поховання свідчить про відсутність належного адміністративно-правового регулювання

похоронної справи, що також визнано органами державної влади [3]. Серед найбільшніх проблем у галузі поховання можна виділити:

- неконкурентні умови надання ритуальних послуг на ринку внаслідок закріплення державою суттєвих переваг для комунальних підприємств, а також дискримінаційні умови входження на цей ринок для суб'єктів підприємницької діяльності, заснованих на приватній власності. Своєю чергою комунальні підприємства, не маючи потреби конкурувати з іншими суб'єктами господарювання, зазвичай мають застарілу матеріально-технічну базу та недостатньо кваліфікований персонал, не забезпечують створення належної інфраструктури;

- невизначеність чіткого переліку ритуальних послуг, їх відмежування від медичних, транспортних послуг та від діяльності з обслуговування кладовищ;

- нав'язування споживачам непотрібних ритуальних послуг у зв'язку з непрозорістю умов функціонування ринку, необґрунтованість (завищення) тарифів на такі послуги;

- відсутність юридичних умов для залучення інновацій у галузь, зокрема, шляхом впровадження екологічних та економічно вигідніших типів поховань, інформаційних технологій, туризму;

- відсутність відповідальності службових осіб за розголошення персональних даних померлої особи із подальшим нав'язуванням виконавця послуг і відповідним корупційним складником;

- відсутність актуальної систематизованої офіційної інформації про надавачів ритуальних послуг, про умови отримання таких послуг, тарифів, баз даних тощо для споживачів.

Слід також підкреслити, що ані нормативне визначення поховання (стаття 1 Закону України «Про поховання та похоронну справу» [7]), ані основні принципи діяльності в галузі поховання (стаття 4 згаданого закону) не можуть розглядатися як такі, що відповідають цілям сталого розвитку, оскільки не враховують надзвичайно важливий аспект – захист екологічної безпеки та забезпечення раціонального використання земель.

Неврегульованість видачі спеціальних дозволів на надання ритуальних послуг, відсутність належного державного контролю та нагляду, особливих

вимог щодо їх надання (крім будівельно-технічних та санітарно-гігієнічних) – все це дає підстави говорити про брак узгодженої і налагодженої юридичної конструкції адміністративно-правового режиму у сфері похоронної справи, що й зумовлює актуальність наукової розробки зазначеної проблематики. При цьому, попри усвідомлення суспільством нагальної потреби реформування похоронної справи, наразі проблеми адміністративно-правового режиму цієї сфери залишаються поза межами політичних дискусій та є малодослідженими у юридичній науці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням проблем державного управління та правового забезпечення галузі поховання і сфери ритуальних послуг займалися такі вітчизняні та зарубіжні науковці, як А.О. Гунда, Р.Ю. Грачев, Т.Е. Зульфугарзаде, І.С. Похиленко, Г.М. Сюткін. Проте зазначені питання піднімалися в економічному (І.І. Руда, П.Є. Уланов), соціологічному (Є.М. Мойсеєва, С.М. Мохов), культурологічному (С.Г. Кухаренко, В.В. Назарова) та інших аспектах.

Аналізу правових режимів як юридичного феномену приділено увагу в наукових дослідженнях С.С. Алексєєва, А.Б. Венгерова, А.В. Малько, Ю.П. Пацурківського, А.І. Соколовой, О.В. Адабаша, О.І. Гайдамаки та інших. Вивченню проблематики адміністративно-правових режимів присвятили свої праці Д.Н. Бахрах, В.В. Белєвцева, В.М. Завгородня, В.В. Конопльов, А.С. Славко. Частина дослідників зосередились на конкретних видах режимів, наприклад, В.І. Царенко, М.Г. Шульга, О.О. Крестьянінов, І.М. Резнік аналізували митні режими, М.В. Шапочкіна, О.В. Яценко, Т.С. Васильєва – режим ліцензування, Л.Л. Коробочкіна, О.О. Семіног, К.В. Ростовська – паспортний режим. Проте наразі залишається взагалі не розробленим питання адміністративно-правового режиму похоронної справи як окремого виду економічної діяльності, його характерних ознак і структури. При цьому очевидним є те, що без належної теоретичної розробки цього поняття системне впровадження адміністративно-правових засобів і досягнення завдань публічного управління в досліджуваній сфері не є можливим. Відтак **метою** цього дослідження є формулювання поняття та виокремлення основних ознак і елементів структури адміністративно-правового режиму похоронної справи.

Виклад основного матеріалу. Зазвичай під словом «режим» розуміється певний порядок, зладжений стан системи. В Юридичній енциклопедії режим визначається як встановлений національними законодавствами і нормами міжнародного права порядок у суспільних відносинах [11, с. 267]. Концепція «правового режиму», попри всебічну теоретичну розробку, і досі викликає жвавий інтерес науковців внаслідок, з одного боку, широкого застосування положень щодо різних правових режимів у законодавстві, а з іншого – відсутності загальноновизнаного узагальнюючого поняття «правовий режим», триваючих дискусій щодо його сутності, змісту і структури.

Теоретичні засади правових режимів започаткував С.С. Алексєєв, який визначив термін «правовий режим», як порядок регулювання, виражений в комплексі правових засобів, що характеризують особливе поєднання дозволів, заборон і позитивних приписів (велінь) у взаємодії та створюють особливу спрямованість регулювання. На думку науковця, домінуючий спосіб правового регулювання є визначальним для типу правового режиму [2, с. 243]. Отже, для подальшого дослідження виходимо з припущення, що правовий режим являє собою сукупність правових засобів для врегулювання конкретної сфери суспільних відносин. Своєрідність адміністративно-правового режиму, як і будь-якого іншого різновиду правових режимів, полягатиме в особливому порядку виникнення й формування змісту прав і обов'язків учасників адміністративно-правових відносин та їх здійснення, наявності специфічних санкцій, в особливих засобах їх реалізації, а також у дії єдиних принципів, загальних положень, які поширюються на цю сукупність правових норм.

В.В. Конопльов доходить висновку, що адміністративно-правовий режим являє собою правову форму *динаміки* адміністративно-правових відносин у часі й просторі, що має визначену мету регулювання та забезпечену комплексом правових засобів [5, с. 172].

Підкреслюючи владний характер правовідносин, Д.Н. Бахрах під поняттям «адміністративно-правовий режим» розуміє поєднання адміністративно-правових засобів регулювання, опосередковане централізованим порядком, імперативним методом юридичного впливу, яке виражається в тому, що суб'єкти правовідносин за своїм статусом займають юридично нерівні позиції [1, с. 483].

На думку В.М. Завгородньої, адміністративно-правовий режим – це сукупність юридичних конструкцій, що встановлюється і реалізується в окремій сфері відносин, які складають предмет адміністративного права, та забезпечує публічні інтереси за допомогою адміністративно-правових засобів. Вченою наголошується, що для досягнення поставленої в рамках відповідного окремого адміністративно-правового режиму мети необхідно, щоб ці засоби утворювали конструктивну єдність та набували функціонального змісту [4, с. 34].

Залежно від носія режиму А.С. Славко виділяє адміністративно-правовий режим певних видів діяльності (економічної чи господарської), у якому окреслюються особливості правового регулювання певного кола суспільних відносин [9, с. 106]. У дисертації, присвяченій типології адміністративно-правових режимів, науковицею запропоновано універсальну структуру, придатну для опису будь-якого правового режиму. До її рис належать:

1) мета режиму, тобто причина його появи, те, чого законодавець прагне досягти застосуванням певного правового режиму;

2) рамки (межі) режиму, котрі визначають, на якій території, протягом якого періоду часу діє режим, та окреслюють коло суб'єктів, на які він поширюється;

3) режимні заходи, тобто особливі правила поведінки, які вводяться законодавцем для тих суб'єктів, на яких поширюється дія режиму;

4) суб'єкти режиму, яких зазвичай можна поділити на дві великі групи – осіб, наділених владними повноваженнями, та осіб, які таких повноважень не мають;

5) гарантії режиму, тобто сукупність юридичних механізмів, за допомогою яких реалізуються режимні заходи [10, с. 235].

Таким чином, існування адміністративно-правового режиму певної галузі передбачає, що дискреційні повноваження владних суб'єктів повинні мати чітко окреслені межі, розсуд має бути правовим і здійснюватися в рамках закону. Насамперед при цьому держава повинна забезпечити існування та дотримання відповідних норм права.

Ефективне управління передбачає досягнення цілей у встановлені строки із мінімальними витратами суспільних ресурсів. Крім того, у соціально гострій сфері поховання великого значення набувають норми, спрямовані на забезпечення якомога більш комфортного для громадян проходження низки адміністративних процедур у зв'язку зі смертю близької людини, обґрунтованими попередньою практикою дії владного суб'єкту або надавача ритуальних послуг, з адекватною відповідністю проваджуваної діяльності органів публічної адміністрації в сфері поховання законним і розумним очікуванням громадян.

Інтереси індивідів, за умови, що вони ґрунтуються на законних актах, зазвичай повинні переважувати над публічними. Водночас загальновідомо, що публічний інтерес є певною сукупністю приватних інтересів. Інакше кажучи, публічним інтересом є важливі для значної кількості фізичних і юридичних осіб потреби, які, відповідно до законодавчо встановленої компетенції, забезпечуються суб'єктами публічної адміністрації та є невіддільними від інтересів держави [8]. Як слушно зазначає М.П. Кунцевич, публічний інтерес виводиться із загальносуспільних цінностей, тобто не є простою сумою індивідуальних інтересів, а стоїть «над ними». З одного боку, без задоволення публічних інтересів реалізувати приватні інтереси неможливо, з іншого боку, забезпечення публічного інтересу в галузі є запорукою цілісності, стійкості і нормального розвитку організацій, держав, націй, соціальних груп та суспільства загалом [6].

Похоронна справа є специфічною галуззю, у якій перетинаються низка приватних інтересів різноманітних суб'єктів (наприклад, щодо реалізації права на поховання, волевиявлення про належне ставлення до тіла після смерті, отримання економічної вигоди від діяльності щодо надання ритуальних послуг тощо) та публічного інтересу (необхідність спільного утримання місць захоронень, збереження пам'яток культурної спадщини, забезпечення екологічної безпеки поховань тощо). Відтак одним із основних завдань адміністративно-правового режиму галузі поховання має бути забезпечення і захист публічного інтересу, збалансоване спів-

відношення приватних і публічних інтересів для досягнення цілей суспільного благополуччя, громадської безпеки, захисту прав громадян. З одного боку, це неможливо без втручання держави у галузь, з іншого – межі такого втручання мають бути пропорційними, тобто такими, що не завдають надмірних утисків ані окремим індивідам, ані суб'єктам, що здійснюють господарську діяльність.

Підсумовуючи викладене, пропонуємо розглянути адміністративно-правовий режим похоронної справи як сукупність юридичних конструкцій, спрямованих на регулювання відносин у галузі поховання, що шляхом використання адміністративно-правових засобів забезпечує пропорційний баланс публічного інтересу громад і держави загалом та приватних інтересів окремих учасників цих відносин.

Спираючись на вищенаведені теоретичні розробки, конкретизуємо ознаки та складові елементи адміністративно-правового режиму похоронної справи. Метою цього режиму, як видно з його визначення, є забезпечення пропорційного балансу публічного інтересу громад і держави загалом та приватних інтересів окремих учасників відносин у сфері похоронної справи. Ця мета передбачає досягнення завдань як загальносуспільного, так і галузевого рівня, що полягають у захисті прав і свобод громадян, громадської, соціальної та екологічної безпеки; забезпеченні сталого розвитку галузі шляхом дерегуляції підприємницької діяльності; вирішенні проблем нестачі місць для поховання у густонаселених місцевостях; врегулювання переліку ритуальних послуг та вимог до їх надання; залученні інновацій у сферу поховання; підвищенні кваліфікації персоналу.

Рамки (межі) цього режиму визначаються на загальнодержавному рівні територією в межах державних кордонів України. При цьому слід мати на увазі, що в окремих випадках відносини у сфері поховання виходять і в площину транскордонних, зокрема, у разі смерті громадянина за кордоном з поверненням тіла на батьківщину. На регіональному та локальному рівні загальнодержавний режим може певною мірою модифікуватися залежно від щільності населення та інтересів місцевої територіальної громади.

Період дії цього режиму є практично необмеженим, оскільки утримання кладовищ є сталою діяльністю. Водночас для приватного суб'єкта господарювання його дія розпочинається з моменту належно оформленого входження у відповідну сферу і триває протягом життєвого циклу діяльності такого суб'єкта за збереження зацікавленості у напрямку дії. Для окремого індивіда, який опинився залученим до поховання (користувач місця поховання, виконавець волевиявлення померлого, інша особа, яка зобов'язалася поховати померлого), цей режим застосовується вимушено, з огляду на виникнення певних юридичних фактів, і триває до завершення надання ритуальних послуг. Зауважимо, що оскільки кладовища належать до об'єктів благоустрою та території загального користування, відносини з утримання

місць поховань, а також визнаних серед них як такі, що належать до об'єктів культурної спадщини, є постійною діяльністю громади.

Суб'єкти галузі поховання, наділені владними повноваженнями, зобов'язані діяти чітко у передбаченому законом порядку, концентруючись переважно на запровадженні та підтримці прозорого механізму надання адміністративних послуг у сфері поховання, декларативного порядку процедур входження на ринок поряд із наглядом за підтвердженням відповідності вимогам (критеріям) до діяльності, введення і контролю за дотриманням стандартів послуг поховання (вимог до послуг, персоналу, приміщення, транспорту, обладнання тощо) для поліпшення їх якості, встановлення заборони несанкціонованому розповсюдженню інформації про померлого. Суб'єкти без владних повноважень більш вільні у виборі альтернатив поведінки, тобто адміністративно-правовий режим галузі поховання має бути пільговим, з дозвільним типом регулювання.

Тим не менш, на обидві групи суб'єктів режиму поширюються встановлені законодавством заборони та зобов'язання, зокрема в частині шанобливого ставлення до померлої особи.

До суб'єктів, наділених владними повноваженнями, передусім належать органи публічної адміністрації, що реалізують державну політику в галузі поховання (Міністерство розвитку громад та територій України); інші органи державної влади та відомства, безпосередньо задіяні у правовідносинах – МОЗ України, МВС України, МЗС України, митні органи, органи державної статистики, органи управління у галузі економіки та фінансів тощо; органи місцевого самоврядування.

Суб'єкти без владних повноважень поділяються на: а) користувачів (переважно це окремі індивіди, проте як замовники послуг можуть виступати громадські об'єднання, підприємства, міністерства (наприклад, МВС України, Міністерство оборони України) та місцеві органи самоврядування; б) надавачів ритуальних послуг. Останні також можуть розрізнятися за організаційно-правовою формою, спеціалізацією або обсягом пропонованих послуг.

Гарантії режиму мають визначатися обов'язком органів державної влади, органів місцевого самоврядування дотримуватись вимог законодавства щодо поваги до прав і свобод людини і громадянина; встановленням чітких підстав та процедур обмеження таких прав і свобод (наприклад, за санітарно-гігієнічними вимогами); забезпеченням механізмів відшкодування шкоди, завданої особі внаслідок неправомірних дій або владних рішень; заходами юридичної відповідальності за порушення правил режиму – кримінальної (за наругу над могилою, розповсюдження інформації про померлу особу тощо), адміністративної, фінансової, цивільно-правової, міжнародно-правової (у сфері охорони культурної спадщини).

У **висновках** зауважимо, що адміністративно-правовий режим похоронної справи є сукупністю юридичних конструкцій у сфері правовідносин галузі поховання, які шляхом використання адміністративно-правових засобів забезпечують публічні інтереси та балансують їх з приватними на засадах пропорційності і верховенства права. Наразі в Україні нагальною є необхідність системної розробки і впровадження такого режиму, оскільки наразі ми можемо спостерігати наявність лише окремих адміністративно-правових засобів, спрямованих на врегулювання похоронної справи. У цій статті ми спробували лише в найбільш загальному вигляді окреслити модель, за якою цей режим повинен формуватися і розвиватися. Відтак **перспективи подальших досліджень** у цій сфері полягають у визначенні переліку та теоретичному обґрунтуванні застосовності адміністративно-правових засобів, які мають бути закріплені нормативно та в сукупності забезпечити ефективність адміністративно-правового регулювання похоронної справи.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Бахрах Д.Н., Росийский Б.В., Стариков Ю.Н. Административное право : учебник для вузов. 3-е изд., изм. и доп. Москва : Норма, 2008. 816 с.
2. Алексеев С.С. Теория права. Москва : БЕК, 1995. 320 с.
3. Ринок ритуальних послуг потребує системних змін: Огляд від 26 листопада 2019 р. Антимонопольний комітет України. URL: <https://amcu.gov.ua/news/amku-rinok-ritualnih-poslug-potrebuye-sistemnih-zmin>.
4. Завгородня В.М. Категорія «Адміністративно-правовий режим» у понятійному апараті адміністративного права. *Правовий вісник Української академії банківської справи*. 2010. № 6. С. 31–35.
5. Конопльов В.В. Категорія «Адміністративно-правових режимів» в юридичній науці та законодавстві України. *Форум права*. 2010. № 1. С. 170–174. URL: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2010-1/10kvvtzu.pdf>.
6. Кунцевич М.П. Публічні і приватні інтереси. *Правовий вісник Української академії банківської справи*. 2014. № 2 (11). С. 11–14.
7. Про поховання та похоронну справу: Закон України від 10 липня 2003 р. № 1102-IV / *Верховна Рада України*. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1102-15>.
8. Публічна адміністрація і публічний інтерес / Науково-дослідний інститут публічного права. URL: <http://sipl.com.ua/?p=1417>.
9. Славко А.С. Окремі критерії класифікації адміністративно-правових режимів. *Порівняльно-аналітичне право*. 2015. № 6. С. 233–236. URL: http://www.pap.in.ua/6_2015/71.pdf.
10. Славко А. С. Типологія адміністративно-правових режимів : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2019. 262 с.
11. Юридична енциклопедія: в 6 т./ за ред. Ю.С. Шемшученка. Київ : «Укр. енциклопедія» ім. М.П. Бажана, 2003. Т. 5. 736 с.

Недайхліб О.В. ПОНЯТТЯ, СУТНІСТЬ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ПОХОРОННОЇ СПРАВИ

У статті проаналізовано поняття правового режиму як загального поняття та специфічні риси адміністративно-правового режиму як окремого правового явища. Визначено, що адміністративно-правовий режим у сфері господарської діяльності встановлюється внаслідок здійснення державного управління у відповідній сфері. Окреслено характерні ознаки адміністративно-правового режиму на підставі аналізу наукових поглядів на поняття адміністративно-правового режиму та його складових елементів.

Для характеристики стану похоронної справи акцентовано увагу на широко визнаних проблемах галузі поховання України, таких як невизначеність чіткого переліку ритуальних послуг, необґрунтованість їх тарифів, неконкурентні, дискримінаційні та непрозорі умови функціонування ринку без систематизованої офіційної інформації про надавачів ритуальних послуг, застаріла матеріально-технічна база та недостатньо кваліфікований персонал, відсутність юридичних умов для залучення інновацій у галузь та належної юридичної відповідальності службових осіб за розголошення персональних даних померлої особи. Вказане зумовлює необхідність системної розробки і впровадження адміністративно-правового режиму галузі, оскільки наразі наявні лише окремі адміністративно-правові засоби врегулювання похоронної справи, що не забезпечують суспільних потреб громадської, соціальної та екологічної безпеки.

Запропоновано авторське розуміння поняття «адміністративно-правовий режим похоронної справи». Наголошено, що, визначаючи адміністративно-правовий режим як сукупність юридичних конструкцій, необхідно чітко усвідомлювати сталий публічний інтерес відповідних правовідносин. У загальному вигляді автором окреслено модель функціонування адміністративно-правового режиму похоронної справи, із формулюванням мети режиму, територіальних та часових його меж, кола суб'єктів, як наділених владними повноваженнями, так і без таких, гарантій режиму як сукупності юридичних механізмів реалізації режимних заходів, із залишенням відкритих питань подальших досліджень адміністративно-правових засобів регулювання похоронної справи.

Ключові слова: правовий режим, публічний інтерес, адміністративно-правовий режим похоронної справи, елементи адміністративно-правового режиму похоронної справи.

Nedaikhlib O.V. CONCEPT, ESSENCE AND PROSPECTS OF IMPROVEMENT OF THE ADMINISTRATIVE LEGAL REGIME OF FUNERAL BUSINESS

The article analyzes the concept of the legal regime as a general concept and specific features of the administrative legal regime as a separate legal phenomenon. It is determined that the administrative legal regime in the area of funeral activity is established as a result of public administration in the relevant field. The characteristic signs of the administrative-legal regime based on the analysis of scientific views on the notion of the administrative and legal regime and its constituent elements are outlined. For the characteristics of the state of funeral the case focuses on the widely recognized problems of the burial sphere of Ukraine, such as the uncertainty of a clear list of funeral services, unjustified tariffs, non-competitive, discriminatory and non-transparent conditions of the market without systematized official information on providers of ritual service, obsolete material and technical base and insufficiently qualified personal, lack of legal conditions to attract innovation to the industry and to the proper legal responsibility of the officials for the disclosure of personal data of deceased. This determines the need for systematic development and implementation of the administrative legal regime in funeral business, as there are currently only certain administrative legal means for the settlement of funeral, which does not provide for the public interest of common, social and environmental security.

Burial case is a specific branch which crosses a number of private interests of various entities and public interest in total. The private interests may be in realization of the right to burial, volition about proper attitude to the body after death, receiving economic benefits from activity on rendering of funeral services, etc. Public interest is in the necessity of common maintenance of burial places, preservation of cultural heritage sites, ensuring environmental safety of burials etc. Thus, one of the main tasks of the administrative legal regime in funeral business should be the provision and protection of public interest, balanced ratio within private and public interests to achieve the goals of public welfare, public safety, and protection of citizens' rights. It is impossible without the state's interference in the industry and the boundaries of such interference should be proportional, that is, those that do not cause excessive oppression to individuals or entities that carry out economic activities.

The author proposes the concept "administrative legal regime of funeral activity". It is emphasized that defining the administrative legal regime as a set of legal structures, it is necessary to clearly understand the sustainable public interest of the relevant legal relations. In general form, the author outlined the model of functioning of the administrative legal regime of the funeral business with the wording of the purpose of the regime, territorial and temporal boundaries, the circle of subjects with the authorities, as well as endowed without such ones, guarantees of the regime as a set of legal mechanisms for the implementation. In summary it is substantiated the need of further research on the administrative and legal means of the funeral business regulation.

Key words: legal regime, public interest, administrative legal regime of funeral business, elements of administrative legal regime of funeral business.